

И дойде му да се спре. Нека го залови пждарътъ. Тъй се пада всѣкому, кога не мисли какво прави!

— Ами сега! — се питаше той.

И докато мислѣше, какъ да се примолѣ, — какво да прави, — ей че насреща вижда майка си.

Прилоше му да падне. За пръвъ пжтъ изпита срамъ, като никога. Да обещаешъ... Да се отречешъ! И пакъ... Пакъ! — се корѣше въ себе си.

Майка му го пресрещна. И като видѣ, че пждарътъ тича къмъ нея — досѣти се.

.

— Кажи, Малино, какво да правя сина ти! — гнѣвно се обърна пждарътъ.

— Думай! — се обърна майката, къмъ сина си... Отвърни на човѣка. Той е туренъ имота ни да пази!... Казвай, де?

Рачо се задъха отъ сълзи. Падна въ краката на пждаря и замоли за прошка.

Пждарътъ чулъ просълзенитѣ думи на сирака; разбралъ тжгата на майката — обори глава отъ мжка. И той носѣше сърдце бащино. Замисли се, че и той има синове; че ако, недай Боже, и него превари смъртъ — какво ще стане съ чедата му.

Разнесе се гнѣвътъ му. Смили се сърдце бащино, па издигна Рача отъ земя и бащински го загълча.

Рачо не си вѣрваше ума.

И колкото пждарътъ бѣ добъръ и милосливъ, толкова въ Рача по-силно избликна разкаяне. Сега той почувствува, че нѣщо се скъса въ него. И че е готовъ наистина да се отрече отъ всѣко зло. Потърси се отъ всичко, що е правилъ досега, да гълчатъ хората по него. Въ гърди израстна сила да победи себе си.

Па издигна, отърсенъ отъ миналото, чело. Погледна пждаря, майка си, съ такъвъ погледъ, въ който блика истинско разкаяние.

Само майката съ нѣжното сърдце и бащата съ топлата си душа разбиратъ погледа на разкаяното чедо.

Тѣ го разбраха безъ думи.

А Рачо, покъртенъ отъ дѣнь-душа, приближи пждаря, цѣлуна му ржка; прегърна иайка си и дълбоко се разплака... И плака той, както никога досега.

Слънцето свѣтѣше по-ясно; небето по-широко раздипляше ведри кржгозори; земята се упиваше отъ утрenna умора; а Рачо плачеше тъй, както никога не бѣше плакалъ до този дѣнь!

